

[Camre]

muligheder for at gennemføre vigtige dele af den politik, socialdemokratiet anser for rigtig og nødvendig.

Forhandlingerne med SF og de radikale førte ikke til en fast aftale, men gav os dog grund til at forvente, at de to partier ville være positive over for en lang række punkter i vores økonomiske politik.

Den socialdemokratiske gruppe fandt derfor, at det var ønskeligt, at statsminister Anker Jørgensen dannede en socialdemokratisk regering, og et klart flertal i folketinget pegede på en sådan regering.

Valget i december betød en afbrydelse af tingets arbejde, som socialdemokratiet helst havde undgået. Det var – og det er stadig – påtrængende nødvendigt at gennemføre nye økonomisk-politiske initiativer til bekæmpelse af arbejdsløsheden og den økonomiske stagnation i samfundet.

Det problem, som den økonomiske situation har gjort til det altafgørende, er ledigheden, som nu overstiger 300.000 mennesker, hvoraf op imod en tredjedel er under 25 år.

Det er 1980ernes største udfordring til os, at vi løser dette problem. Mennesker, som står uden arbejde, føler sig sat uden for samfundet. De føler, at der ikke er brug for dem, at det ikke er deres samfund.

Det betyder i mange tilfælde et tab af selvfølelse og selvtillid, som igen skaber problemer i mange lediges daglige liv, i familierne og i andre af de nærgrupper, hvor mennesker lever.

Det er både af menneskelige, sociale og samfundsøkonomiske grunde afgørende for socialdemokratiet at koncentrere den politiske indsats i denne samling om en politik, der skaber flere arbejdspladser.

Den samlede økonomiske politik, altså finansieringsreformen, erhvervsskattelettelserne, de statslige støtteordninger til udvikling af nye produkter og produktionsmetoder og fremrykningen af energibesparende offentlige investeringer, alt det, som kommer til udtryk i den nye finanslov, vil sammen med den særlige indsats på arbejdsmarkedsområdet øge beskæftigelsen, når vi samtidig sikrer, at vores konkurrenceevneforbedring fortsætter, således som det er regeringens erklærede mål.

Et meget vigtigt led i bekæmpelsen af ledigheden er en sænkning af renten gennem en finansieringsreform, som regeringen frem-

lagde skitsen til før valget. Vi vil fortsætte arbejdet med at realisere denne reform.

Det er simpelt hen uforståeligt, at de fleste af de borgerlige partier nægter at deltage i gennemførelsen af finansieringsreformen. Dels har de ikke selv noget som helst alternativ dertil, dels søger de fortsat at skræmme mennesker med private pensionsordninger ved at bruge urigtige og følelseladede udtryk som »tvangsindgreb« og »forgribe sig på pensionisternes penge«.

Lad os dog her i dag få frem i lyset, hvad sandheden er i disse påstande.

De forskellige pensionsordningers fonde køber i dag realkreditobligationer og statspapirer for at få den opsparede kapital forrentet. Denne forrentning er særdeles høj, omkring de 20 pct., og det er altså penge, som betales dels af dem, der låner penge til investering i byggeri, hvad enten det er til bolig, til industri eller til landbrug, dels af skatteyderne, som jo i sidste ende skal forrente og afdrage de statspapirer, som udstedes for at finansiere et budgetunderskud, der er nødvendiggjort af ledigheden og den økonomiske krise.

Vi ønsker, at en del af denne pensionsopsparing – 40 pct. – skal bruges til at finansiere boligbyggeriet og landbruget gennem særlige indeksobligationer, og det er denne plan, man søger at lægge for had. Man foregøbler pensionssparerne, at de vil få en høj pension bygget op af den høje forrentning, som skatteydere og ejere og lejere i byggeriet betaler. Men sandheden er, at pensionssparerne kun har én interesse, nemlig at deres opsparing placeres i produktionen, således at der bliver en real produktion at fordele. En 20 pct.s rente vil kun betyde en voksende inflation i de kommende år og en nedsat konkurrenceevne for hele det danske samfund. Derfor er det falsk tale, når bl.a. venstre og CD påstår, at de står vagt om privatpensionisternes interesser.

Arbejdsmarkedsindsatsen må rettes både mod uddannelsesområdet og mod antallet af job. Vi står med store årgange af unge, som det eksisterende uddannelsesapparat ikke kan rumme. Samtidig har vi overkapacitet i nogle dele af uddannelsessystemet, og på visse områder har vi mennesker med en endog ganske lang uddannelse, som er ledige. Det er vigtigt, at vi foretager en tilpasning af uddannelsessystemet og en vedvarende mo-